

klaver. Eg havi eisini lisið nógv, og spældi eitt sindur við javnaldrar, men stóra gleðin hjá mær var altíð tónleikin, og var tað tað, ið eg brúkti mest tíð uppá.

At hennara lív var heldur øðrvísi frá lívinum hjá hennara javnaldrum, var ikki nakað, ið hon hugsaði nakað serligt um, fyrr enn hon sjálv gjørdist mamma.

– Eg livdi eitt sera einsligt lív. Eg hevði ikki skúlafelagar, og var ikki saman við mínum felags lesandi. Men eg hugsaði ikki so nógv um tað tá, men var tað ikki fyrr enn eg sjálv fekk børn, og sá hvat tey gjørdu í mínum aldri, at eg skilti, at mitt lív hevði verið sera øðrvísi, sigur Michala Petri.

– Eg kendi einki til skúlaveitslur, at fáa vinkonur á vitjan, royndir, foreldrafundir ella líknandi, ið er vanligt hjá øðrum. Eg kundi ikki hjálpa og vera ein stuðul fyri míni børn, tí eg ongar royndir hevði frá mínum egna barndómi, og upplivdi tí nógv ting fyri fyrstu ferð saman við teimum. Tað havi eg saknað nógv, sigur Michala Petri, men tykist kortini ikki at angra nakað, tá hon leggur afturat.

– Tað var annarleiðis, men tað var mitt lív. Eg var sera glað fyri at spæla, og eg var glað fyri læraran í Týskland, og tað einasta eg ynskti tá, var at deila mína tónleikagleði við onnur.

Lívið á ferð

Tá Michala Petri var liðug á hægri tónlistarskúlanum í Hannover, var tíðin búgvín til at taka næsta stigið í yrkisleiðini hjá ungu tónleikaranum. Saman við mammu síni byrjaði hon yrkisleiðina sum fulltíðar tónleikari. Næstu seytjan árini halgaði Michala Petri sítt lív til tónleikin og ferðaðist kring allan heimin og framfærði. Tónleikurin gjørdist alt hennara lív.

– Frá eg var seytjan ár og fekk prógv frá hægri tónlistarskúlanum í Hannover, til eg var 33 ára gomul, var eg á ferð einar tiggju mánaðir um árið. Tá eg spældi antin við mamma míni ella sum solistur við ymiskum kórum kring heimin. Eg var sjáldan í einum stað longri enn trýggjar dagar, og tá í tíðini hevði man hvørki fax, farteleson, skype ella teldupos, sigur Michala Petri, sum tykist at hava nøkur sorgblíð minnir frá hesum tíðarskeiðinum í lívinum.

– Alt mitt lív handlaði bara um tónleikin tá, men tað var ikki mitt val. Eg var glað fyri at spæla, men ikki bara fyri at spæla. Tað hoyrir til eitt normalt lív, at man mennir seg á øllum økjum, men tann møguleikan fekk eg ikki, sigur Michala Petri sorgblíð á máli, men leggur afturat.

– Kortini lærði eg nógv um lívið gjøgnum tónleikin og mína kenslu av djúpa felagsskapinum, ið man hevur við onnur gjøgnum tónleikin. Í tónleiki verður dentur lagdur á at gera somu tingini, ið nógvir sálarfrøðingar meinar er týðningarmikið fyri einum góðum lívi. So sjálvt um eg ikki kundi gera ymiskt, so kundi eg eygleiða og hava eitt innara lív, og eg styrki meg sjálva gjøgnum tónleikin.

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

»Eg hugsaði ikki so nógv um tað tá, men tað var fyrst, tá eg sjálv fekk børn, og sá hvat tey gjørdu í mínum aldri, at eg skilti, at mitt lív hevði verið sera øðrvísi«

Michala Petri

Eina sterka mammu

Í samrøðuni við Michalu Petri gerst rættiliga skjótt greitt, at mamma hevur havt ein týðandi leiklut í lívinum hjá listakvinnuni, og mangan verður teirra samband lýst sum eitt, har mamman hevur trýst sín vilja niðuryvir dóttirina. Michala Petri dylur heldur ikki fyri, tá hon verður spurd um sambandið, at mamman átók sær ein sera dominerandi leiklut í teirra lívi.

– Mamma mín er ein sterk kvinna, ið bara sá tingini frá síni síðu. Hon var málrættað og trúði, at disiplin og mál vóru tað týðningarmesta í lívinum. Eg visti, at um eg gjørdi tað, ið varð kravt av mær, so var alt í ordan. So eg helt meg innanfyri rammurnar, ið hon setti.

– Tað var eisini hennara avgerð, at eg skuldi hava tí yrkisleið, ið eg fekk. Hon tók avgerðina, at eg skuldi fara til Týsklands, og hon tók avgerðina um, at hetta skuldi vera mitt livibreyð. Eg var glað fyri at spæla, men eg var eisini glað fyri onnur ting. Ting, ið mamman mín forðaði mær í, tí hon helt, at eg bara skuldi spæla, minnst Michala Petri aftur á.

Tá Michala Petri var seytjan ár skiltust mamman og pápin, og var tað tá, at hennara tilknýti til Føroyar byrjaði. Á eini ferð til Føroyar hevði pápin møtt eini kvinnu, og var fallin fyri henni.

– Mín søgan líkist henni hjá flestu børnum hjá foreldrum, ið fara frá hvørjum øðrum. Fyrstu árini sýtti mamma fyri, at eg slapp at hava nakað serligt samband við pápa, og sá eg hann tískil bara av og á. Tað var torført, eins og alt tað, ið man ikki sjálvur avgerð, er torført, sigur Michala Petri.

Michala Petri er gott klár yvir, at tað kann tykjast lægið, at hon ikki tók eina uppgærd við mammu sína

tá hon var yngri, men greiðir frá, at hon í stóran mun var ósjálvbjargin um hetta mundið.

– Mong spyrja, hví eg ikki breyt við mammu mína fyrr í lívinum, men síðan eg var ellivu ár, tá eg fór á skúla í Týsklandi, var hon tann, ið eg hevði havt samband við onnur gjøgnum. Harumframt var hon bundin at mær figgjargliga, og hevði eg eina ábyrgdarkenslu móttvegis henni, tí hon hevði hjálpt mær so nógv. Eg fekk aldrin sama møguleika sum onnur at mennast sum menniskja, tí eg brúkti alla orkuna upp á tónleikin, greiðir Michala Petri frá.

Seinni í lívinum fekk Michala Petri tó regluligt samband aftur við pápan, og tað er hon glað fyri. Tí í nýggju familjuni fann hon tað, ið hon mangan saknaði í sínum egna barnaheimi.

– Tað vanliga familjulívið, ið eg ikki hevði, tí mamma var so málrættað, havi eg fingið fleirfalda aftur eftir, at pápi møtti Oddvør. Eg eri so glað fyri mína stjúkmammu Oddvør Johansen. Hon er eitt serligt og heitt menniskja, sigur Michala Petri við einum stórum smíli.

Lívið broyttist

Alt hevur tó sín enda, og lívið sum Michala Petri kendi tað, broyttist fullkomiliga, tá hon sum 33 ára gomul sjálv átti eitt barn.

– Eg fekk eitt normalt lív tá. Dominanssambandið millum meg og mammu broyttist, tá eg fekk okkurt annað at liva fyri. Fram til tá livdi eg bara fyri tónleikin, so at møta Lars Hannibal, giftast og fáa børn, var ein stóru lætti, sigur Michala Petri.

Nýggi leikluturin sum mamma gjørdi, at Michala Petri fekk slitið seg leysa frá gamla lívini, og kundi seta fokus á nakað annað enn tónleikin.

– Eg var uppvaksin við eini skyldukenslu móttvegis tónleikinum og at framføra konsertir. Um man fær at vita dagligt, at tað er tað, ið man skal gera, so verður tað tað, ið man ger. So tá eg fekk mitt fyrsta barn, var tað ein lætti, tí loksins kundi eg skifta fokus av mær og yvir á barnið. Eg gleddist yvir, at eg kundi siga, at hetta barnið er týðningarmiklari enn mín yrkisleið, greiðir Michala Petri frá.

Føroyar

Nógv vatn er runnið í ánni síðan, at Michala Petri fekk sítt fyrsta barn við Lars Hannibal. Elsta dóttirin er í dag 21 ára gomul og lesur tónleikavísind í Keypmannahavn, meðan yngsta dóttirin er 20 ára gomul og fer nú eisini undir hægri lesnað. Hjúnabandið millum Michalu Petri og Lars Hannibal er upployst, og hevur Michala Petri seinni fylgt í fótasporunum hjá pápa sínum og hevur fingið sær ein føroyskan maka, tónaskaldið Sunleif Rasmussen.

Hóast hon ikki býr í Føroyum, so vitjar Michala Petri javnan í Føroyum, og fyri hvørja vitjan verða sosialu bondini knýtt tættari. Júst sosialu bondini er nakað, ið tónleikarin heldur, at føroyingar duga væl at varðveita.

– Tað er ein felagsskapur í Føroyum, ið man ikki finnur aðrastaðni. Grundleggjandi hava øll eina kenslu av, at tey eru samanbundin. Eg helt tað var forvitni, tá føroyingar altíð fregnaðust um hvør ymisk fólk eru, men nú skilji eg tað. Samfelagið er ikki størri enn so, at tað er ein felagskensla av, at man er ein eind.

– Tí mugu fólk vita hvør balansan er og hvussu man skal fyrivalda seg til hvønn annan, sigur Michala Petri, ið líknar hetta við sínar royndir í tónleiki, har tað er

týðningarmikið, at man í einum orkestri tilpassar seg hini og hugsar samstundis um sín egna leiklut.

Tað kemur greitt fram í samrøðuni, at Michala Petri er glað fyri føroyska samfelagið, og sæst tað týðiligt, at hon gerst glað, tá hon verður spurd um hvønn týðning tað hevði fyri hana at vinna eina virðisløn á Faroe Music Award í ár.

– Eg og Sunleif fingi hvør sína virðisløn. Tað eri eg sera takksom fyri. Tað er takksamt at verða góðtíkin í einum samfelag, har man ikki er fødd. So eg gjørdist sera, sera glað fyri heiðurin, sigur Michala Petri við einum stórum smíli.

Ein snargøta til lívið

Ikki óvæntað, so fyllir tónleikur ein stóran part av samrøðuni, og ferð eftir ferð, vendir Michala Petri aftur til tónleikin, tá hon skal lýsa ella samanbera ymisk viðurskiftir. Sjálv er hon sannførd um, at tónleikurin hevur ein størri týðning fyri menniskjur enn tey flestu geva sær far um.

– Tónleikur er eitt djúpt samskifti millum manna. Hann hevur tann eginleikan, at hann kann vakja kenslur í okkum og geva okkum eina djúpa kenslu av, at vit øll hoyra saman og hava sama grundarlag. Gransking hevur staðfest, at tankar kunnu festa rót gjøgnum tónleik. Eg meti eisini, at tónleikur er ein snarvegur til, at kenslur kunna festa rót í fólki. Tónleikur er ein snarvegur til lívið.

– Vit hugsa, at vit sjálvi ráða yvir okkara lívi, yvir okkara lagnu. Men so kemur ein jarðskjálvti ella okkurt, og ristir okkara grundvøll, og vit ásanna, at vit ikki hava ræði sjálvi. Tá kann tónleikur aftur seta okkum í samband við tað, ið vit veruliga eru sum menniskjur, sigur Michala Petri.

Besta í verðini

Samrøðan er um at koma at enda. Vit hava sitið langt yvir tíðina, ið eg hevði lovað, at samrøða skuldi vara. Michala Petri hevur nógv hon skal náa, áðrenn hon skal av landinum seinnapartin, men tykist ikki at taka tað illa upp, at vit hava sitið so leingi og tosa.

Eg havi sjálvur torført at fata, at eg siti yvirav heimsins besta blokkfloytuleikara. Einki hugmód er at hóma í talu- ella verumátanum, men heldur er Michala Petri eyðkend av eyðmjúkleika og einum umfevnandi og lívsjáltandi sjón á heimin og menniskja.

Eg fái tó ikki hildið mær, men má spyrja hana at enda, um hvussu tað er at vera best í heiminum.

– Tað hugsi eg ikki so nógv um. Tá eg spæli eina konsert hugsi eg bara um hana, og at lata upp fyri eini kenslu av felagsskapi í hølunum. Líkamikið, um har eru tveytúsund persónar ella tveir persónar. Um eg hugsi, at eg eri best, so samanberi eg meg við onnur. At tað eri onnur, ið ikki eri best, og at tað eru onnur, ið kunnu taka mitt stað. Tað gongur móti andanum í tónleikinum. Man skal deila tað man hevur, svarar Michala Petri á sín egna eyðmjúka hátt.